

بانوی نیکوکار مشهدی از تشکل

سفیران

نجمه سرباز - آرام آرام است، روی تخت خوابیده و چشم هایش را هم بسته است، هرگز بالای سرش نشسته و در حالی که دستش را در دستان بی رمقش گرفته، موهایش را نوا بالای سینه فرزندش می کشد و مرتب می کند، می ترسد جگر گوشه اش در این وانفسای دخترش بوسه ای نثار می کند و چشمان خسته اش را به دستگاه می دوزد، با یک ساعت را در برهوت دلش می کارد. قطرات اشک از گوشه چشمانش روی گونه هایش می لغزد و خودنمایی می کند. طاقت نمی آورد و از اتاق بیرون می زند، چشمش به دکتر می افتد. تور می دهد و همین طور که به سرامیک های کف راهروی بیمارستان نگاه می کند، آرام و زم شکستگی کمرش را در فضای خلوت راهرو بیمارستان با اعماق وجودش می شنود، ص می رسد، پاهایش رمقی ندارد، نمی تواند بایستد، همین طور که در حال افتادن است، با تن

بیمارانی که گمنام مانده اند!

خانم لطفی از روزهای اولیه تشکیل این گروه می گوید: اولین جلسه مان را که با شورای مشارکت های مردمی بیمارستان امید و مجموعه پزشکان امید آغاز کردیم، در ابتدا فکر نمی کردیم که به این سرعت بتوانیم حمایتان را از بیماران به سرانجام برسانیم. حتی فکر نمی کردیم که بتوانیم روزی برای این بیمارستان دستگاه بخریم، روزی که برای اولین بار وارد اتاق بیماران و مددکاری در طبقه زیرین بیمارستان شدیم، اصلا نمی توانید وضعیت آنجا را برای کسی بازگو کنیم. بوی نم و رطوبت همه جا را فرا گرفته بود، احساس خفگی می کردیم، محلی که در اختیار مددکاری قرار داده شده بود وضعیت اسفباری داشت. بیماران نیز باید این وضعیت را تحمل می کردند، لذا عزم ما جزم شد و تصمیم گرفتیم تا هر چه زودتر قدم هایی را برای بیماران این بیمارستان برداریم. در کنار مددکاری، به سراغ بیماران رفتیم و از نزدیک در جریان زندگی و وضعیت بیماران نیازمند قرار گرفتیم. بیشتر بیماران این بیمارستان، سرطانی هستند. همین دلیلی بود برای اینکه ما در انجام فعالیت هایمان مصمم تر شویم. در اثر ارتباطاتی که با یکی دو نفر از اعضای شورای مشارکت های مردمی بیمارستان امید داشتیم با راهنمایی آن ها سراغ بیماران محروم این بیمارستان رفتیم. اغلب بیمارانی که به اینجا مراجعه می کنند، خیلی محروم اند و این در حالی است که از نظر داشتن امکانات و تجهیزات بیمارستان در حد خوبی قرار ندارد.

قدرت خرید حتی یک قرص مسکن را ندارند

وی ادامه می دهد: با آغاز فعالیتیمان، گروه خیریه «کراشه حضور» اولین گروهی بود که به کمک ما آمد، خیلی خوب توانستیم فعالیتیمان را ادامه دهیم. در ابتدا خیلی خوب با ما همکاری کردند. مبلغ ۱۰ میلیون تومان توانستیم جمع و جور کنیم و به حساب بیمارستان بریزیم. بعد از آن سراغ بیماران رفتیم تا در حد توان برای آن ها هزینه کنیم. بیشترین نیاز بیماران اینجا، درمان و داروست. خیلی از بیمارانی که به اینجا مراجعه می کنند، قدرت خرید حتی یک قرص مسکن را ندارند. یک کار قشنگی که شورای مشارکت های مردمی در حال انجام آن در این بیمارستان است، بحث اسکان همراهان بیماران است. به نام همراه سرا. قرار است این همراه سرا کنار بیمارستان ساخته می شود. خانواده هایی که محروم اند و به این بیمارستان می آیند، باید یک مکانی را به عنوان سرپناه داشته باشند تا وقتی که بیمارشان را بستری کردند، دغدغه جا و مکان نداشته باشند.

گروه خیرین «سفیران امید» نزدیک دو سالی می شود که با حضور گرمشان در بیمارستان امید موجبات شادی و لیخند بیماران و همراهانشان را فراهم می کنند. خانم لطفی، از مؤسسان این گروه با بیان اینکه حمایت و درکنار بیماران سرطانی بودن از اهداف مهم راه اندازی این گروه است، می گوید: با توجه به اینکه انسان های درمانده و بیمار تنها نگاهشان را به مهربانی دستان دیگران دوخته اند و بیشتر از همیشه نیازمند توجه و حمایت هستند، در شهریور ماه سال گذشته، تصمیم گرفتیم تا در جمعی گرم و صمیمی میهمان شورای مشارکت های مردمی و هیئت مدیره بیمارستان امید شویم. در این جمع بزرگانی از جمله پزشکان، فرهنگیان و دانشگایان و از همه مهمتر خیران درآشنایی حضور داشتند که با سرمایه اندک و درصدی از حقوق خود، به حمایت از بیماران بیمارستان امید برخاستند. سفیران امید، گروهی از بانوان فرهیخته نیکوکار و همسران خیرین فعال و اعضای هیئت علمی دانشگاه و شورای مشارکت های مردمی بیمارستان امید و شماری از پزشکان علاقه مند خدمت به بیماران نیازمند و صعب العلاج می باشند. تعداد اعضای هیئت مدیره این گروه به ۱۲ نفر می رسد و حدود ۱۰۰ نفر نیز با این گروه که از شهریور ماه ۱۳۹۵ فعالیت خود را آغاز کرده است، همکاری دارند.

رنج تأمین دارو و مضاف بر رنج بیماری!

وی می افزاید: بانوان نیکوکاری که هر ماه گرد هم می آیند تا به مشکل بیماران نیازمند واقعی و آبروداران دردمند که برای رفع نیازهای خود توان عرضه آبروی خویش را ندارند، با توجه به اصل رازداری و درون گرایی و کمک به بازتوانی افراد، رسیدگی کنند. این گروه سعی زیادی نسبت به تهیه اقلام و تجهیزات پزشکی مورد نیاز بیماران و مراکز درمانی دارند. خانم لطفی ادامه می دهد: پدر و مادر بیمار سرطانی فقط باید رنج بیماری داشته باشند، نه اینکه با دغدغه هزینه های درمان فرزند خود نیز درگیر باشند. ما جمع شدیم تا مادری رنج نداشتن و اماندن از مخارج بیماری فرزند را نداشته باشد. ما جمع شدیم تا دیگر کسی نسخه به دست نباشد و منتظر تهیه داروی بیمار خود نماند و چشمان پر اشکش را به آسمان ندوزد؛ چرا که گاه این بیماران، بیماران سرطانی هستند که باید تا پایان عمر درد این بیماری را همراه خود بکشند و هیچ راه درمان و علاجی ندارند. با توجه به دسته بندی های بیماری، گاه بیماری با یک یا چند نوبت مداوا می شود، اما گاه بیماری سخت درمان بوده که نیازمند چند دوره شیمی درمانی و پرتودرمانی است که اغلب این بیماران از عهده مخارج عمل، دارو و درمان خود بر نمی آیند. در چنین شرایطی خانواده ها از بیمار خود درمانده می شوند و اگر کمک خیرین نباشد عنان زندگی را به طور کامل از دست می دهند.

اغلب بیمارانی که به اینجا مراجعه می کنند، خیلی محروم اند و این در حالی است که از نظر داشتن امکانات و تجهیزات بیمارستان در حد خوبی قرار ندارد